

Terrabastall

Un relat de: [Berenice](#)

Els núvols i l'herba comencen a desdibuixar-se, i es barregen amb el soroll de la cadena del gos i els xiuxiuejos (Duna, tranquil·la, que despertaràs tothom, vine aquí...). Entre el cúmul de sensacions incertes del son es van obrint pas el mal d'esquena i la boca pastosa. S'estira poc a poc i s'adona que té els dits dels peus glaçats, ha desfet el llit durant la nit i els peus li surten de la manta de floretes. Fa un badall gegant i s'enrosca amb el cobrellit suau, mentre tanca fort els ulls per intentar retrobar el son. I topa amb alguna cosa calenta. Els ulls esbatanats es troben amb una mirada dolça endormiscada que li diu, amb un somrís, "hola". Un braç suau l'envolta i abans que pugui desfer-se'n, la noia es torna a quedar adormida. Qui deu ser? Els ulls se li acostumen a la fosca, però no se li aclareixen les idees. I en Max? On ha dormit?

Delicadament es treu el braç de la noia del damunt, la tapa amb els llençols i després d'embolicar el seu cos extremadament nu amb la bata de seda s'acosta a la finestra. Damunt la tauleta, de les estovalles tacades de vi, una tassa de cafè fumeja. L'agafa entre les dues mans i recolza el front al vidre, mirant enfora. Plovisqueja. Sent una frenada, terrabastall de vidres, un clàxon que no deixa de sonar. Baixa la mirada i veu un munt de gent que s'acosta corrent al lloc de l'accident, i alguna cosa que en fuig. Amb el nas enganxat al vidre, acluca una mica els ulls per veure-hi millor. Allò que fuig és una bola de pèl marró fosc amb una corretja vermella, és la Duna que fuig cap al parc.

Aguanta la respiració. La tassa cau al terra, i es trenca en tants bocins com el seu cor culpable.